

Sanctuarul noului legământ

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Și tocmai de aceea este El Mijlocitorul unui _____, pentru ca prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi, cei care au fost chemați să capete _____ ce le-a fost făgăduită.” (Evrei 9:15)

O seară fără lună și un cer negru ca smoala l-au ascuns pe Frank în timp ce mergea pe străzile pustii ale orașului. După un timp, el a auzit niște pași în spațele lui, ca și când cineva îl urmărea în întuneric. Apoi, persoana care îl urmărea l-a ajuns din urmă și i-a zis:

– Frank, tipograful?

– Da, eu sunt. Dar cum de ai știut?

– Ei bine, începu străinul, nu te cunosc. Dar îl știu pe fratele tău foarte bine. Și, chiar în întuneric, felul tău de a merge, silueta ta mi-au reamintit atât de mult de fratele tău, încât am presupus că ești fratele lui. Pentru că el mi-a spus că are un frate.

Această relatare descoperă un adevăr puternic despre serviciul de la sanctuarul israelit. Biblia spune că acesta a fost o umbră, un simbol, o imagine a adevăratului sanctuar. Cu toate acestea, umbrele și imaginile conțineau suficient de multe elemente ca să prefigureze și să descopere clar adevărurile pe care trebuiau să le reprezinte: moartea și slujirea lui Isus ca Mare-Preot în sanctuarul ceresc.

Studiul pe scurt: *De ce a vrut Dumnezeu ca israeliții să construiască un sanctuar? Ce ne învață sanctuarul despre Isus ca Înlouitor al nostru? Ce lucrare face Isus în cer ca reprezentant al nostru?*

„Voi așeza Locașul Meu în mijlocul vostru și sufletul Meu nu vă va urî. Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru și voi veți fi poporul Meu” (Leviticul 26:11,12).

Un lucru ar trebui să fie clar până acum, și anume că, indiferent dacă este vorba de vechiul legământ sau de cel nou, Domnul caută o relație apropiată și plină de iubire cu poporul Său. De fapt, legămintele ajută la formarea „regulilor” pentru acea relație.

Relația are o importanță covârșitoare în cadrul legământului, indiferent de timp sau de context. Dar, pentru ca o relație să existe, este nevoie de interacțiune, de comunicare și de contact, în mod deosebit pentru oamenii păcătoși, supuși greșelii și plini de îndoieli. Firește că Domnul, cunoscând acest lucru, a luat inițiativa, ca să fie sigur că avea să Se manifeste față de noi astfel încât să putem relaționa cu El într-un mod semnificativ, deși în limitele naturii umane căzute.

1. În versetul de mai jos se găsește porunca Domnului adresată lui Israel de a-l construi un locaș. Care sunt motivele pentru care Domnul vrea acest lucru?

Exodul 25:8 _____

Desigur, răspunsul la această întrebare naște o altă întrebare, și anume *de ce?* De ce vrea Domnul să locuiască în mijlocul poporului Său?

Poate că adevărul se găsește în cele două versete de la începutul secțiunii de astăzi. Observă că Domnul va „locui” în mijlocul lor. Apoi, El spune că nu îi va „urî” și că va „umbla” în mijlocul lor, că va fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Lui (Leviticul 26:11,12). Analizează cu atenție versetele. Din nou, aspectul relațional reiese foarte clar.

2. Analizează cu atenție Leviticul 26:11,12 și Exodul 25:8. Cum se potrivesc diferitele elemente care compun aceste pasaje cu ideea că Domnul caută o relație cu poporul Său?

Concentrează-te în special pe expresia „și sufletul Meu nu vă va urî”. Ce anume din sanctuar oferă mijlocul prin care omenirea căzută și păcătoasă să poată fi primită de Domnul și de ce este acest lucru atât de important în instituirea legământului?

Mijlocul rânduit de Dumnezeu în Vechiul Testament pentru ca păcătosul să fie eliberat de păcat și de vină era jertfirea animalelor. Darurile de jertfă ale israeliților sunt descrise amănunțit în Leviticul 1–7. O atenție deosebită s-a acordat folosirii sângelui în diferitele tipuri de jertfe. Într-adevăr, rolul sângelui este una dintre trăsăturile comune ale ritualurilor de jertfă din Israel.

Cel care păcătuse și, astfel, rupsesse relația legământului și călcase legea care o reglementa putea să fie readus la părtășia deplină cu Dumnezeu și cu semenii prin jertfirea unui animal, ca înlocuitor. Păcatul și vina omului erau transferate asupra sanctuarului prin stropirea sângelui jertfei, restabilind astfel comuniunea și deplina părtășie de legământ a păcătosului pocăit cu Dumnezeul mântuitor.

3. Cum ne ajută ideile de mai sus să înțelegem întrebările de la sfârșitul secțiunii de ieri?

4. Ce semnificație profetică se găsea în jertfirea animalelor?

Isaia 53:4-12 _____

Evrei 10:4 _____

Jertfele animalelor din Vechiul Testament schimbau statutul păcătosului de la cel de vinovat și vrednic de moarte la cel de iertat și readus în relația de legământ cu Dumnezeu. Dar mai exista un sens în care jertfele animalelor erau de natură profetică. Până la urmă, niciun animal nu era un înlocuitor potrivit în procesul de ispășire pentru vina omului. Autorul cărții Evrei explică astfel această realitate: „Căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele” (Evrei 10:4). De fapt, jertfirea animalelor a avut menirea să fie o anticipare a venirii Robului lui Dumnezeu, divino-uman, care urma să moară ca Înlocuitor pentru păcatele lumii. Prin acest proces, păcătosul este iertat și acceptat de Domnul, iar baza relației legământului este stabilită.

Pune-te în locul cuiva care a trăit în timpurile Vechiului Testament, când oamenii aduceau jertfe la templu. De asemenea, nu uita cât de importate erau vitele pentru economie, pentru cultură și pentru întregul stil de viață. Ce lecții trebuiau să îi învețe jertfele despre prețul păcatului?

„El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl” (Galateni 1:4).

Nu există nicio îndoială: una dintre temele principale (dacă nu chiar tema principală) ale Noului Testament este faptul că Isus Hristos a murit ca jertfă pentru păcatele lumii. Adevărul acesta este temelia întregului plan de mântuire. Orice teologie care neagă sângele răscumpărător al lui Hristos neagă miezul creștinismului.

5. Meditează asupra versetului de astăzi și apoi răspunde la următoarele întrebări: A murit Isus de bunăvoie? Pentru cine a murit? Ce avea să împlinească moartea Lui?

Substituirea este cheia întregului plan de mântuire. Din cauza păcatelor noastre, noi merităm să murim. Din dragoste pentru noi, Isus „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre” (Galateni 1:4). El a murit de moartea pe care o meritam noi. Moartea lui Isus ca Înlocuitor al păcătoșilor este marele adevăr din care derivă toate celelalte adevăruri. Speranța noastră de reabilitare, de libertate, de iertare și de viață veșnică în paradis este clădită pe lucrarea pe care a făcut-o Isus – aceea de a Se da ca jertfă pentru păcatele noastre. Fără aceasta, credința noastră nu ar avea sens. Mântuirea vine doar prin sângele lui Isus.

6. Ce ne spun următoarele texte despre sânge și ce rol are sângele în planul de mântuire?

Matei 26:28 _____

Efeseni 2:13 _____

Evrei 9:14 _____

1 Petru 1:19 _____

„Dumnezeu nu vrea să fii neîncredător și să îți torturezi sufletul cu teama că El nu te va accepta, din cauză că ești păcătos și nevrednic. [...] Poți să spui: «Știu că sunt un păcătos, și tocmai acesta este motivul pentru care am nevoie de un Mântuitor. [...] Eu nu am niciun merit și nicio bunățate prin care să pot pretinde mântuirea, dar prezint înaintea lui Dumnezeu sângele atotispășitor al Mielului neprihănit al lui Dumnezeu, care a ridicat păcatul lumii. Aceasta este apărarea mea.»” – Ellen G. White, *Credința și faptele*, p. 105.

Ce speranță ai datorită sângelui noului legământ?

Sanctuarul pământesc în care Dumnezeu a ales să locuiască împreună cu poporul Lui avea în centru jertfele de animale. Dar slujbele acestea nu se încheiau odată cu moartea acestor vietăți. Preotul ducea sângele în sanctuar și îndeplinea ritualul în favoarea păcătosului *după ce animalul de jertfă fusese înjunghiat*.

Totuși, toată această lucrare era doar o umbră, un simbol a ceea ce Hristos avea să facă pentru lume. Astfel, după cum simbolurile din serviciile sanctuarului nu luau sfârșit odată cu moartea animalului, nici lucrarea lui Hristos pentru noi nu s-a încheiat odată cu moartea Lui pe cruce.

7. Astăzi studiază Evrei 8:1-6 și roagă-te. Cere-I Domnului să te ajute să înțelegi ce se spune aici și de ce este important să știm acest lucru. Apoi scrie în cuvintele tale care crezi că este mesajul Domnului pentru noi în aceste versete. Cum ne ajută ele să înțelegem noul legământ?

Așa cum au existat un sanctuar pământesc, o preoție pământească și o serie de servicii ritualice în cadrul vechiului legământ, la fel există și un sanctuar cereesc, o preoție cerească și o slujire cerească în cadrul noului legământ. Doar că toate cele care în vechiul legământ erau doar simboluri, chipuri și umbre (Evrei 8:5) au devenit o realitate în legământul cel nou.

În locul unui animal lipsit de discernământ ca înlocuitor al nostru, Îl avem pe Isus cel fără păcat; în locul sângelui unui animal, avem sângele lui Isus; în locul unui sanctuar făcut de mâini omenești, avem „adevăratul cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul” (Evrei 8:2); iar în locul unui preot omenesc păcătos și greșit, Îl avem pe Isus ca Marele nostru Preot care slujește pentru noi. Având aceste lucruri în minte, gândește-te la cuvintele lui Pavel: „Cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare...?” (Evrei 2:3).

Gândește-te că Isus a trăit o viață fără păcat pentru tine, a murit pentru tine și acum este în cer slujind în sanctuar tot pentru tine. Toate acestea au fost făcute ca să fii salvat de urmările îngrozitoare ale păcatului. În următoarele zile, planifică-ți să vorbești despre această veste minunată cu cineva care poate are nevoie să o audă.

Studiază Evrei 9:24, în special în contextul în care a fost scris, și anume pentru a explica lucrarea lui Isus din cer, după moartea Sa ca jertfă pentru noi. Deși se pot spune multe, vrem să ne concentrăm doar asupra expresiei de la sfârșitul versetului, care spune că Isus Se înfățișează acum pentru noi înaintea lui Dumnezeu.

Gândește-te la semnificația acestui lucru. Noi, oamenii păcătoși și căzuți; noi care am fi mistuiți de strălucirea slavei lui Dumnezeu, dacă am privi-o acum; noi, oricât de răi am fost sau oricât de îngrozitor am călcat Legea lui Dumnezeu, avem pe Cineva care Se înfățișează înaintea lui Dumnezeu *pentru noi*. Avem un Reprezentant care stă în fața Tatălui *pentru noi*. Gândește-te cât de iubitor, de iertător și de binevoitor a fost Isus pe pământ. *Exact aceeași persoană este acum Mijlocitorul nostru în cer!*

Acesta este celălalt aspect al veștii bune: Isus nu doar că a plătit pedeapsa pentru păcatele noastre, luându-le asupra Lui la cruce (1 Petru 2:24), ci acum El stă în prezența lui Dumnezeu ca Mijlocitor între cer și pământ, între om și Dumnezeu.

Este absolut logic: Isus, ca Dumnezeu și Om (Omul desăvârșit, fără păcat), este singurul care poate construi o punte între om și Dumnezeu peste abisul creat de păcat. Lucrul cel mai important de ținut minte este că acum există un Om, o Ființă umană care ne poate înțelege toate încercările, durerile și ispitele (Evrei 4:14,15) și care ne reprezintă înaintea Tatălui.

8. „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită” (1 Timotei 2:5,6). Care sunt cele două roluri care îi sunt atribuite lui Isus în aceste versete și cum au fost ele prefigurate în slujirea din sanctuarul pământesc?

Vestea bună a noului legământ este că acum, datorită lui Isus, păcătosul care se pocăiește are pe Cineva care îl reprezintă înaintea Tatălui, pe Cineva care a câștigat pentru el ceva ce el însuși nu ar fi putut câștiga niciodată, și anume neprihănirea absolută – singura neprihănire care poate sta în prezența lui Dumnezeu. Prin neprihănirea aceasta, desăvârșită prin suferință (Evrei 2:10), Isus stă înaintea lui Dumnezeu cerând pentru noi iertare și putere asupra păcatului. Fără aceasta, noi nu am avea speranță nici acum și, cu siguranță, nici la judecată.

Roagă-te și meditează asupra faptului că o Ființă umană, Cineva care a experimentat ispitirea, stă înaintea lui Dumnezeu în cer. Ce înseamnă acest lucru pentru tine personal?

„Isus spune mai departe: După cum voi Mă veți mărturisi înaintea oamenilor, tot așa și Eu voi da mărturie pentru voi înaintea lui Dumnezeu și a îngerilor sfinți. Voi trebuie să fiți martorii Mei pe pământ, canale prin care harul Meu poate să se reverse pentru vindecarea lumii. În același fel, Eu voi fi Reprezentantul vostru în cer. Tatăl nu vede caracterul vostru plin de greșeli, ci vă vede îmbrăcați în desăvârșirea Mea. Eu sunt Mijlocitorul prin care vin la voi binecuvântările cerului. Și toți cei care mărturisesc despre Mine, luând parte la sacrificiul Meu pentru aceia care erau pierduți, vor fi mărturișiți ca părtași la slava și fericirea celor răscumparați.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 357.

Rezumat: Sistemul de jertfe al vechiului legământ a fost înlocuit cu unul nou. În locul animalelor care erau înjunghiate de preoți păcătoși într-un sanctuar pământesc, acum noi Îl avem pe Isus, Jertfa noastră fără cusur. El ne prezintă înaintea Tatălui în sanctuarul din cer, lucrare care este fundamentul noului legământ și al făgăduințelor sale.

Studiu la rând:

Marcu 3–9

Evangelizare, subcapitolul „Femeile în lucrarea de evangelizare”

1. Despre cine a spus Mântuitorul că Îi este „frate, soră și mamă”?

2. Care erau lucrările pe care le făceau ucenicii când „au plecat și au propovăduit pocăința”?

3. Completează textul: „Dar cu cât le porunca mai mult ”

4. Completează textul: „Nu este nimeni, care să facă minuni în Numele Meu și ”

5. **Ce influență va exercita o femeie cu adevărat convertită?**

Text-cheie: Evrei 9:15

I. Privire generală

Sanctuarul pământesc simbolizează lucrarea de mântuire care este încă în curs de desfășurare astăzi. Domnul Hristos se află în rolul de Mare-Preot al nostru, care mijlocește înaintea lui Dumnezeu în Sfânta Sfintelor. Curăția Lui Îl face vrednic să stea înaintea lui Dumnezeu în locul naturii noastre păcătoase nevrednice.

II. Comentariu

Relațiile

Când Isus a murit pe cruce, păcatul a fost biruit în numele nostru. Prin urmare, ca să trăim în realitatea acelei victorii, trebuie ca, într-un anumit sens, și noi să murim. Morți față de sine și vii pentru Dumnezeu. Când suntem chemați de Dumnezeu la Hristos, noi suntem chemați, de fapt, „să venim și să murim”.

Desigur, moartea este văzută ca ceva rău, dar în acest caz este vorba despre moartea față de tot ce este rău în sufletul și în caracterul nostru, despre tot ceea ce ne-ar reține de la o relație de legământ apropiată cu Isus.

Astfel, putem spune că fiecare jertfă adusă în cadrul serviciului de la sanctuar arăta spre moarte. Bineînțeles, spre moartea lui Hristos în locul nostru, dar, prin participarea la acel ritual, păcătosul care se pocăia accepta sacrificiul în dreptul lui și, implicit, făgăduințele legământului oferite de Dumnezeu popoului Său. De asemenea, acea făgăduință a legământului includea necesitatea morții față de sine pe care o implicau pocăința și întristarea pentru păcat. Toate acestea sunt descoperite sau cel puțin reflectate în serviciul de la sanctuar, a cărui semnificație deplină a fost văzută în Noul Testament și în legământul cel nou.

Păcatul, jertfa și acceptarea

„Atunci, păcătosul lega picioarele din față ale animalului și, după ce făcea un laț în jurul picioarelor posterioare, le strângea laolaltă. Fixat astfel, animalul cădea pe o parte, iar fața lui era îndreptată spre Locul Preasfânt.

După aceea, închinătorul «punea ambele mâini» [...] pe capul animalului, pentru a arăta transferarea păcatelor proprii asupra reprezentantului său. Verbul transmite ideea că se sprijinea cu toată greutatea pe animalul de jertfă. [...]

Apăsând cu mâinile vina sa pe capul victimei și cu fața întoarsă spre Sfânta Sfintelor, păcătosul își mărturisea în tăcere păcatele înaintea lui Dumnezeu și

făgăduia să se îndrepte, prin rugăciunea ebraică antică ce se termină în cuvintele: «Mă întorc în pocăință și aceasta să fie spre ispășirea [lit. *acoperirea*] mea.» [...] Păcătosul lua apoi cuțitul și, în mod deliberat, înjunghia victima (Leviticul 1:5,11). Prin acest act personal, el recunoaștea că păcatul lui cauza moartea reprezentantului său. [...] Supunerea față de ritual demonstra acceptarea faptului că Legea lui Dumnezeu nu se schimbă și că singura lui scăpare era prin moartea înlocuitoare a Celui care avea să-i ia locul.” – Leslie Hardinge, *With Jesus in His Sanctuary: A Walk Through the Tabernacle Along His Way*, p. 371.

Substituirea

„Isus Hristos este înlocuitorul nostru neprihănit.

Planul de a trimite un al doilea Adam ca înlocuitor nu a fost întocmit la momentul primei încălcări a Legii. A fost o hotărâre «cunoscută mai înainte de întemeierea lumii» (1 Petru 1:20).

Înlocuitorul avea să biruiască acolo unde Adam a eșuat. El trebuia să dovedească faptul că Adam nu a fost nevoit să păcătuiască și că ar fi putut să învingă ispita; că poruncile pot fi respectate și că ele sunt de folos pentru rasa umană. [...] Adam a căzut într-o lume perfectă – Isus a izbutit în Nazaretul cel nelegiuit. Purtând răspunderea de a-L onora pe Tatăl Său și pe cea a răscumpărării oamenilor, Domnul Hristos a dus lupta păcatului în armura noastră nepotrivită, și anume în acest trup slăbit.

Și El a învins! Mielul a triumfat!” – Calvin Rock, *Seeing Christ: Windows on His Saving Grace*, Review and Herald, pp. 65–67.

Marele-Preot al noului legământ

„Când vorbim despre Isus Hristos ca [...] Mare-Preot, nu este impropriu să adăugăm că El este singurul nostru preot. Isus are o relație exclusivă cu Dumnezeu: doar El ne poate reprezenta și nimeni altul. Preoții din timpurile Vechiului Testament au servit drept tipuri ale adevăratului Preot care urma să vină. Apostolii și slujitorii din timpurile Noului Testament nu sunt numiți niciodată preoți și nici nu îndeplinesc funcțiile preoților. Nu există decât un Mijlocitor între Dumnezeu și oameni.

Prima funcție majoră pe care preotul o îndeplinea era aceea de a aduce jertfe, «ca să facă ispășire pentru păcatele norodului» (Evrei 2:17). [...] Singura jertfă, desăvârșită, pe care [Dumnezeu] a adus-o a fost El Însuși.

Jertfirea de Sine a fost un act voluntar. El Și-a dat viața din proprie alegere (Ioan 10:18). [...] Isus a devenit «Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii!» (Ioan 1:29), un Miel «fără cusur și fără prihană» (1 Petru 1:19). El S-a dat pe Sine ca «jertfă pentru păcat» (Isaia 53:10). [...]

Prin urmare, Domnul Hristos a deținut dublul rol de dătător și de dar, de preot și de jertfă. Această dăruire sacrificială a Sa ca victimă pe altar a fost un singur act, «o dată pentru totdeauna» (Evrei 10:10,12; 9:26).” – Walter F. Specht, „Christ’s Session, Enthronement, and Mediatorial and Intercessory Ministry”, *The Sanctuary and the Atonement: Biblical, Historical, and Theological Studies*, Review and Herald, pp. 344–345.

Lucrarea din ceruri

„În mod deosebit în Epistola către evrei, scriitorul încearcă să întoarcă privirea creștinilor evrei de la lucrarea din templul/sanctuarul pământesc spre sanctuarul ceresc, în care Domnul și Mântuitorul lor înviat și înălțat la cer face o lucrare mai bună, desăvârșită.” – Arnold V. Wallenkampf, „A Brief Review of Some of the Internal and External Challengers to the Seventh-day Adventist Teachings on the Sanctuary and the Atonement”, *The Sanctuary and the Atonement*, p. 582.

III. Aplicație

De meditat: Este minunat modul atât de expresiv și fără echivoc în care Noul Testament și Epistola către evrei, în particular, (și chiar Apocalipsa) învață despre sanctuarul ceresc și despre rolul său central în planul de mântuire. Într-un anumit sens, sanctuarul prezintă mai clar planul de mântuire, Evanghelia și legământul. Nu putem înțelege cu adevărat ce este legământul separat de cunoașterea serviciului de la sanctuar și de ce înseamnă acesta.

1. Încurajează-i pe membrii grupei să descopere următoarele aspecte referitoare la Mijlocitor, studiind Evrei 8:
 - A. Poziția Mijlocitorului (Evrei 8:1,2)
 - B. Lucrarea Mijlocitorului (Evrei 8:3-6)
 - C. Făgăduința Mijlocitorului (Evrei 8:6-9)
 - D. Roadele lucrării Mijlocitorului (Evrei 8:10-12)Pentru fiecare aspect, cere-le să identifice diferențele dintre vechiul legământ și noul legământ.
2. Specifică în ce fel Isus face ca noul legământ să fie mai real în viața ta? Cât de diferită ar fi viața ta dacă legământul cel nou nu ar exista?
3. O făgăduință este atât de bună și de sigură, cât este persoana care o face. Când Dumnezeu face o făgăduință, aceasta este chiar mai sigură decât dovezile istorice. Atunci, de este mai ușor să punem la îndoială voința lui Dumnezeu decât să mergem orbește încotro ne conduce El? Ce lecții putem învăța de la personajele biblice care au ales să se îndoiască în loc să asculte?

4. Evrei 8:10 spune că Hristos, Mijlocitorul, pune Legea lui Dumnezeu în inima noastră. Explică în ce fel ne ajută faptul că avem Legea lui Dumnezeu scrisă în inimă să-L cunoaștem mai bine pe El.
5. Prin Hristos, noul legământ îl depășește pe cel vechi. Prin Hristos, Legea lui Dumnezeu este învăluită în har și în dragoste. Atunci, de ce permitem ca legalismul să stea în calea creșterii noastre spirituale?
6. Deși Noul Testament ne învață că jertfele animalelor și celelalte rituri din Vechiul Testament nu erau eficiente în a eradica păcatul, este clar că ele erau eficiente în a-l ajuta pe om să aibă părtășie cu poporul lui Dumnezeu. De ce erau eficiente în privința aceasta, deși nu aveau nicio putere intrinsecă? Ce ne învață aceasta despre puterea și despre importanța ritualurilor?